

Вони пов'язують проблему формування корпоративної культури закладу вищої освіти із створенням в ньому корпоративного середовища. Корпоративна культура ЗВО, впливаючи на соціокультурне середовище, мобілізує майбутніх працівників на реалізацію поставлених стратегічних і тактичних цілей. У свою чергу, сьогодні життєздатною є тільки та стратегія розвитку закладу освіти, що спирається на вимоги ринку і відрізняється гнучкістю й динамічністю. Така стратегія зумовлює формування культури, що ґрунтується на індивідуальній ініціативності, готовності до виправданого ризику, кооперації зусиль із іншими людьми, грамотному з точки зору психології сприйнятті конфліктів, розбудові широкої мережі комунікативних зв'язків.

Корпоративне середовище, яке сприймається як середовище взаємодії, є єдиним корпоративним простором, що визначає умови корпоративної діяльності людей в організації, забезпечуючи узгоджену взаємодію між людьми та із зовнішнім середовищем.

У реальному житті не кожному студентську групу можна назвати колективом. До того ж, здобувачі вищої освіти у навчальному закладі зазвичай функціонують як єдиний колектив не впродовж усього навчального дня, а тільки в ситуаціях прояву загального інтересу, коли вимагається ствердити цю спільноту. Більшість часу вони об'єднані в різні невеликі за численністю спільноти, що формуються за певними інтересами. Тому більш логічно говорити про формування корпоративної культури в межах студентської спільноти.

У світлі цього перед ЗВО постає важливе завдання щодо забезпечення виховання кожного здобувача освіти як самостійної, відповідальної, ініціативної особистості, котра оволоділа основами корпоративної культури та здатна успішно розбудовувати свою професійну кар'єру. Оскільки такі випускники вищих навчальних закладів швидше адаптуються до умов роботи в організації, сучасні роботодавці саме їм віддають перевагу при прийомі на роботу. Однак на практиці у ЗВО зазвичай формуються лише окремі елементи корпоративної культури, які не мають чіткої структури та часто є незрозумілими для молоді.

А це значить, що процес формування у здобувачів освіти корпоративної культури має зайняти гідне місце у навчально-виховному процесі сучасного ЗВО. Причому, випускник вищого навчального закладу повинен, з одного боку, вміти швидко інтегруватися до робочого колективу тієї організації, куди він прийде працювати, опанувати його загальні цінності та норми, а з іншого – бути спроможним зберегти свою індивідуальну самобутність, не втратити своє «Я». Тому сформована у вищій школі корпоративна культура має стати певним підґрунтям для подальшого професійного й особистісного розвитку людини у межах певної професійної спільноти.

Література

Бугаєвська Ю.В. Формування корпоративної культури майбутніх фахівців автомобільно-дорожньої галузі у процесі професійної підготовки: дис. канд. пед. наук: 13.00.04. Харків: Харківський національний педагогічний університет імені Г.С. Сковороди. 2013. 206 с.

Гріда Антон Дмитрович

Науковий керівник – доц. Бадєєва Л.І.

Харківський національний університет радіоелектроніки

КОМУНІКАЦІЯ ЯК СКЛАДОВА ПРОФЕСІЙНОЇ КОМПЕТЕНЦІЇ МАЙБУТНЬОГО ФАХІВЦЯ

У роботі розглянено комунікацію як важливий компонент професійної компетенції майбутніх фахівців. Описано основні структурні елементи комунікативної компетентності, а також їх значення для професійного становлення особистості

У сучасних умовах, коли вимоги до підготовки фахівців стали більш суворими, особливий акцент слід робити на розвитку комунікативної компетентності як важливої

частини професійної підготовки. Майбутні фахівці повинні не лише мати професійні знання з своєї галузі, але й демонструвати високу компетентність у виконанні професійних обов'язків.

Дослідження комунікативної компетентності набуває особливої актуальності, оскільки саме від рівня розвитку її складових залежить рівень розвитку комунікативної компетенції майбутнього фахівця. Аналіз спеціальної психолого-педагогічної літератури показує, що більшість досліджень з проблеми комунікативної компетентності набули статус пояснювального принципу, який використовується для вирішення широкого кола теоретичних та практичних питань, пов'язаних із проблемами професійного становлення, розвитку і самовдосконалення особистості як суб'єкта професійної діяльності.

Дослідженню з приводу комунікативної компетентності фахівців різних спеціальностей присвячені наукові роботи таких науковців, як Т. Бутенко, І. Данченко, Н. Завіниченко, О. Касаткіна, І. Козубовська, О. Краєвська, С. Макаренко та інших. Вони підкреслюють, що при підготовці фахівців необхідно чітко розуміти, що саме визначає їхню професійну компетентність, у чому полягає її суть і які структурні компоненти вона включає.

Мета доповіді - це обґрунтувати значення комунікативної компетентності як ключового елемента професійної компетентності майбутніх фахівців.

Професійна діяльність потребує вміння ефективно спілкуватися з іншими людьми, обмінюватися інформацією, приймати рішення і передавати необхідну інформацію, що становить собою комунікативний процес.

Комунікація – це, явище суспільного життя, необхідний елемент якого полягає у процесі ведення розмови, формуванні форм привітання, аспектів поведінки людини (манери, рухи тощо), та безпосередньо спілкування.

Професійна компетентність майбутніх фахівців – це якісна характеристика їх особистості, яка включає систему науково-професійних знань, практичних навичок та особистісних якостей,

Професійна комунікативна компетентність включає в себе володіння знаннями з психології та вміння використовувати їх на практиці, також вона вимагає усвідомлення майбутнім фахівцем власних потреб. Вона є результатом накопиченого досвіду спілкування, який студент здобуває під час лекцій, практичних і семінарських занять, з наукової літератури, та в умовах безпосередньої взаємодії з професіоналами, викладачами й іншими студентами.

На думку А. Хуторського, компетенція – це готовність використовувати засвоєні знання, вміння і навички, а також способи діяльності в житті для вирішення практичних і теоретичних завдань, а поняття компетентність він розглядає як володіння людиною відповідною компетенцією, яка включає її особистісне ставлення до цієї компетенції й предмету діяльності.

Склад компетентності передбачає такі аспекти як: мотиваційний, когнітивний, поведінковий, ціннісно-смысловий, емоційно-вольовий.

Мотиваційний аспект включає бажання встановлювати контакт з оточуючими і передбачає формування у майбутніх фахівців розуміння важливості встановлення комунікативних зв'язків з колегами та діловими партнерами для успішного виконання професійних завдань.

Когнітивний аспект передбачає набуття знань про вербальні та невербальні засоби спілкування, знаннями про особливості, структуру, та функції професійного спілкування.

Поведінковий аспект пов'язаний з формуванням вміння реалізовувати комунікативні компетенції в умовах професійного і ділового спілкування.

Ціннісно-смысловий аспект виражає готовність до реалізації комунікативної компетентності в професійному спілкуванні.

Емоційно-вольовий аспект забезпечує вміння керувати увагою слухачів, і також вміти контролювати свої емоції у процесі спілкування.

На сьогодні у навчальних планах з підготовки фахівців відсутня достатня кількість комунікативних дисциплін; недостатньо використовуються активні тренінгові методи

навчання; слабка теоретична поінформованість студентів про проблеми спілкування, та комунікативної компетентності.

Отже, комунікативна компетентність є важливою характеристикою особистості майбутнього фахівця. Вона включає в себе не лише наявність умінь та навичок, а й готовність ефективно використовувати їх безпосередньо у професійній діяльності. Комунікативна компетентність носить нормативний характер, оскільки включає в себе норми та правила комунікативної поведінки у суспільстві, вона є особистісною характеристикою майбутнього фахівця, яка відображає спрямованість студента на виконання майбутніх професійних задач і його ставлення як до обраної професії, так і до самого себе.

Література

1. Гавриляк Л.С. Комунікативна компетентність як складова професійної підготовки сучасного фахівця // ЛОГОС. Мистецтво наукової думки: зб. наук. праць. Серія «Педагогічні науки». 2019. Вип. III. С. 70-73.

2. Шкільнюк В.В. Комунікація як складова професійної компетенції майбутнього фахівця // Матеріали VI Всеукраїнської міждисциплінарної науково-практичної конференції студентів і молодих вчених: зб. наук. праць. Серія «Актуальні питання сучасного соціогуманітарного знання». 2020. Вип. LXXVIII. С. 135 – 136.

Гришко Максим Віталійович

Наукові керівники – ст. викладач Крупей М.І., ст. викладач Муравйова О.М.

Державний біотехнологічний університет

PROFESSIONAL COMMUNICATION ABOUT LATEST TRENDS AND INNOVATIONS IN ELECTRICAL TESTING EQUIPMENT

The electrical testing equipment market is expanding significantly due to the accelerating pace of technological advancement and the growing demand for reliability and safety in the construction and manufacturing industries. Electrical testing equipment has become a key component in ensuring safety compliance, improving efficiency, and reducing operational risks as industries change. This article examines the current development of the market, its importance on a global scale, and the factors that make it a desirable place to invest.

A range of instruments and devices designed to measure electrical parameters, confirm the functionality of electrical systems, and ensure compliance with safety regulations are collectively referred to as electrical test equipment. Typical types of electrical test equipment include Multimeters (used to measure voltage, current, and resistance), insulation resistance testers (they assess the integrity of insulation in electrical systems), circuit analyzers (analyze electrical circuits for performance and safety), and power quality analyzers to monitor the quality of power in electrical systems.

With the advancement of smart technologies and the Internet of Things, these tools are evolving to provide more accurate measurements and real-time data, making them indispensable in modern manufacturing and construction.

Safety is paramount in manufacturing and construction. Electrical test equipment plays a critical role in ensuring that electrical systems operate correctly and safely. Regular testing and maintenance help prevent electrical failures, reduce downtime, and reduce the risk of accidents. As stricter regulations are implemented around the world, industries are forced to invest in reliable testing equipment that meets safety standards.

Investments in electrical testing equipment lead to increased efficiency and productivity. Advanced testing tools provide faster, more accurate diagnostics, allowing companies to quickly identify and fix problems in electrical systems. This not only saves time, but also reduces the costs associated with repairs and replacements. By ensuring that electrical systems are functioning optimally, businesses can maintain smooth operations, thereby increasing overall productivity.